Kass on ammu põldpüüsid ühes poegadega silmis pidanud ja juba ette nende järele keelt nilpsanud; aga enne kui ta põõsaste vahelt juure sai hiilida, on pojad imelikul viisil eest kuhugi ära pugenud; temale vastu lendavad ainult vanad. Säherdune julgustükk kohutab kassi seevõrra, et ta koguni mõne sammu taganeb. Aga seal laseb emalind tiivad longu ja hakkab lonkama, nagu oleks ta pööraselt väsinud ja ei jõuaks enam lennata: — kass saab uut julgust. Tasuks poegade asemel, kes silmist kadunud, otsustab ta vana kinni püüda. Ta hiilib nagu röövel linnule lähemale. Aga iga kord, kui ta lindu tahab kinni haarata, lendab see eest kõrvale. Tagajärjetu jahipidamine tüütab kassi lõpuks ära; ta otsustab vana linnu sinna paika jätta ja noori otsima minna. Aga sel silmapilgul näeb ta teisel pool küljes teist põldpüüd — see on isalind. Vaevalt liigutades lamab ta nagu suremas maas; kerge saak meelitab jälle kassi; ta hakkab isalindu püüdma, kes niisama osavasti iga kord eest kõrvale hüppab, kui kass teda tahab kinni haarata. Sedaviisi meelitab isa-põldpüü järk-järgult kassi poegadest eemale, hoopis teisele poole põllu ääre. Läheb see kavalus tal korda, siis lendab ta korraga minema, kuna ninapidi veetud kass talle vesise suuga järele jääb vahtima. Oma kavaluse kordaminekust annab isa-põldpüü emalinnule isesuguse häälitsemisega teada, kes siis ruttu kõik pojad kokku korjab ja nad niisugusesse kohta eest ära viib, kust tüssatud kass neid vaevalt teab otsida.

Niikaua kui pojad alles väikesed, ei lahku nad ema lähedusest; öösi magavad nad ta tiibade all.